

JAKIE OBRAZY PRZYWOŁUJE PODMIOT LIRYCZNY BY WYRAZIĆ SMUTEK?

Smutno mi, Boże! - Dla mnie na zachodzie
Rozlałeś tęczę blasków promienistą;
Przedemną gasisz w lazurowej wodzie
Gwiazdę ognistą...
Choć mi tak niebo ty złączysz i morze,
Smutno mi, Boże!

Jak puste kłosa, z podniesioną głową
Stoję rozkoszy próżne i dosytu...
Dla obcych ludzi mam twarz jednakową,
Ciszę błękitu.
Ale przed tobą głębia serca otworzę,
Smutno mi, Boże!

Jako na matki odejście się żali
Mała dziewczyna, tak ja płaczu bliski,
Patrzę na słońce, co mi rzuca z fali
Ostatnie błyski...
Choć wiem, że jutro błysnie nowe zorze,
Smutno mi, Boże!

Dzisiaj, na wielkim morzu obłąkany,
Sto mil od brzegu i sto mil przed brzegiem,
Widziałem lotne w powietrzu bociany
Długim szeregiem.
Żem je znalazł kiedyś na polskim ugorze,
Smutno mi, Boże!

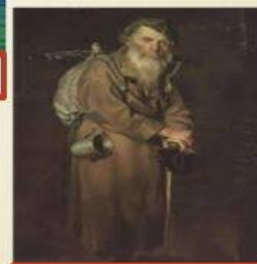
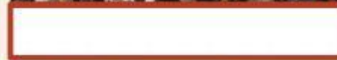
Żem często dumał nad mogiłą ludzi,
Żem prawie nie znalazł rodzinnego domu,
Żem był jak pielgrzym, co się w drodze trudzi
Przy blaskach gromu,
Że nie wiem, gdzie się w mogiłę położę,
Smutno mi, Boże!

Ty będziesz widział moje białe kości
W straż nie oddane kolumnowym czołom;
Alem jest jako człowiek, co zazdrości
Mogil popiołom...
Więc że mieć będę niespokojne łożo,
Smutno mi, Boże!

Kazano w kraju niewinnej dziewczynie
Modlić się za mnie co dzień... a ja przecie
Wiem, że mój okręt nie do kraju płynie,
Płynąc po świecie...
Więc, że modlitwa dziecka nic nie może,
Smutno mi, Boże!

Na tęczę blasków, którą tak ogromnie
Anieli twoi w siebie rozpostarli,
Nowi gdzieś ludzie w sto lat będą po mnie
Patrzący - marli.
Nim się przed moją nicością ukorzę,
Smutno mi, Boże!

Pisałem o zachodzie słońca, na
morzu przed Aleksandrią.

JULIUSZ SŁOWACKI

"HYMN"

STROFA I

• DO KOGO ZWRACA SIĘ
PODMIOT LIRYCZNY?

• CO WIDZI? ZA CO JEST
WDZIĘCZNY ADRESATOWI?

• CO CZUJE? MIMO CZEGO?

STROFA II

• DO CZEGO SIĘ PORÓWNUJE?
DLACZEGO?

• JAK CZUJE SIĘ WŚRÓD
OBcych, ODDALONY
OD RODZINNYCH STROV?

OSOBA MÓWIĄCA

STROFA III

• DO KOGO SIĘ PORÓWNUJE
I DLACZEGO?

• CO CZUJE? CO NIE
PRZYNOŚI MU UKOJENIA?

STROFA IV

• JAK CZUJE
SIĘ NA
PEŁNYM MORZU?

• CO WIDZIAŁ? JAKIE
WSPOMNIENIA
WYWOŁAŁ TEN WIDOK?

• CO JEST POWODEM
SMUTKU PODMIOTU
LIRYCZNEGO?

STROFA V

• CZEGO JESZCZE
DOWIADUJESZ SIĘ
O OSOBIE MÓWIĄCEJ?

• CZEGO DOTYCZY
NIEPEWNOŚĆ
OSOBY MÓWIĄCEJ?

STROFA VI

• CZEGO KAZDROŚCI
ZMARŁYM?

• CO JESZCZE JEST
POWODEM JEGO SMUTKU?

STROFA VII

• CZEGO PRAGNIE
OSOBA MÓWIĄCA?
O CO MODŁĄ SIĘ
JEGO BLISCY?

• CZEGO JEST ŚWIADOMA
OSOBA MÓWIĄCA?

STROFA VIII

• JAKĄ
REFLEKSJĘ
NA TEMAT
ŻYCIA I ŚMIERCI
ZAWIERA
TA STROFA?

Wiersz

Scharakteryzuj wnętrze bohatera lirycznego. Podpisz cytaty odpowiednimi uczuciami:

smutek, gorycz, poczucie wyobcowania, niepewność, niepokój, zwątpienie, poczucie przemijania, bezradność, poczucie pustki, obawa, dziecięcy żal

„Smutno mi...”

„żem prawie nie znał rodzinnego domu...”

„dla obcych ludzi mam twarz jednakową...”

„sto mil od brzegu i sto mil przed brzegiem”,

nie wiem gdzie się w mogiłę położę...”

„dzisiaj na wielkim morzu obłąkany...”

„ wiem ,że mieć będę niespokojne łożę”

„wiem, że mój okręt do kraju nie płynie...”

„modlitwa dziecka nic nie może...”

- „ nowi gdzieś ludzie sto lat będą po mnie...”

Kto mówi w wierszu Juliusza Słowackiego? Określ podmiot, kim jest, podaj cytaty. Wyjaśnij, na czym polega egocentryczna postawa podmiotu.

Omów środki jakimi wyrażone są emocje bohatera lirycznego:
apostrofa, powtórzenie, porównanie, metafora, epitety, przerzutnia, antyteza

„Smutno mi Boże...”

„sto mil...”, „żem...”

„cisza błękitu...”

„jak puste kłosa...”

„twarz jednakowa”

„patrząc na słońce, co mi zrzuca z fali /
ostanie błyski”

”ludzie patrzący-marli”

Udowodnij, że świat ukazany w wierszu jest:
ogromny i bezkresny, piękny, obcy, wieczny

człowiek przemija

tęcza, blask, lazurowa woda

„niespokojne łoża”

statek na morzu